

Den, kdy se Flavia Gemina dozvěděla, že ji chtějí prodat, začal jako kterýkoli jiný zimní den v římském přístavu Ostia.

Flavia se probudila krátce po rozednění a uviděla skrz vyřezávané okenice čtverečky perlově růžové oblohy. Slyšela, jak v kanálcích zurčí dešťová voda, cítila vlhkou vůni země a mokrých cihel. Vzduch nádherně voněl. Zavrtala se ještě hlouběji pod vlněnou deku a hrála si chodidla o svého psa Scuta. Dneska se bude konat strýcova zasnubní hostina a zítra začnou s přípravami na Saturnálie, které budou trvat pět dní. Takže celý týden bez učení.

Po chvíli ji vytáhla z postele vůně kořeněného vína a svařeného mléka. Omotala si kolem sebe deku a vydala se drobnými krůčky dolů do kuchyně. Scuto řápkal zamýšleně za ní a přitom vrtěl ocáskem.

„Dobré ráno, zlatíčko,“ přivítala ji stará chůva Alma, která právě nalávala horké mléko do keramického pohárku z polna naplněného kořeněným vínem. „Sýr nebo ječmen?“ zeptala se dívky.

„Obojí prosím,“ řekla Flavia. „A trochu pepře. Tatínek už si dal svůj ranní nápoj?“

„Ano,“ odpověděla Alma a nasypala trochu sýra a ječme-

ne na horký nápoj. „Odesla jsem mu ho před chvílíčkou.“ Přejela kostičkou sýra po struhadle, hoblinky dopadly na kouřící povrch nápoje a rozpustily se.

„Tak tady máš, zlatíčko,“ řekla Alma a podala pohárek Flavii.

„Díky,“ zamumlala Flavia a začala usrkávat horký nápoj. Snědla pár zrníček ječmene pokrytých rozpuštěným sýrem a přitom ji napadlo, že pití, které se dá žvýkat, je skvělá věc. Ječmen jí připomněl pekaře Pistora. Skoro celý listopad se s kamarády snažila zjistit, kdo mu krade houstičky sypané mákem. Flavia milovala záhady a vyřešení Pistorova případu jen potvrdilo, že je rozený luštitel.

S kořeněným nápojem v rukou vyšla z kuchyně a vydala se peristylem k tatínkově pracovně. Deku courala za sebou. Vedle peristylu, za sloupy s červenými sokly, padal jemný deštík a svažoval vnitřní zahradu. Listy z fíkovníku už opadaly, ale keře se pod něžnými doteky kapek lehounce skláněly. Scuto se zatoulal až ke kdoulovému keři, aby tam provedl ranní očistu.

„Dobré ráno, Caudexi.“

„Dobré ráno, slečno Flavie.“ Statný dveřník stál na dřevěné stoličce a ovíjel lesklé břechtanové větve kolem sloupů.

„To je hezké,“ ocenila jeho práci Flavia.

Caudex cosi zabručel.

Teď v polovině prosince bylo uvnitř větší šero než obvykle. V pracovně však hořela olejová lampa a její zlatá záře se mísila s narůžovělým svitem ze zahrady. Vedle lampy stál měděný koš, ve kterém žhnuly žhavé uhlíky.

„Dobrý ráno, pater.“

„Dobré jitro, sovičko.“ Marcus Flavius Geminus seděl

shrbený nad pracovním stolem s tógou obtočenou kolem ramen místo deky. Podíval se na ni laskavým pohledem, ale bylo vidět, že myslí na něco jiného.

Flavia se schoulila na staré kožené židli, přitáhla si nohy nahoru a zabalila se ještě víc do deky. Chvilí sledovala otce, jak pracuje, a hrála si přitom ruce o pohárek.

Pořád si ještě nezvykla na to, že má pater krátké vlasy. Doktor mu před dvěma měsíci ostríhal zcuchané a zavšivené prameny, ale otec byl tenkrát příliš zesláblý na to, aby své vlasy obětoval bohu moře. A tak si minulý týden oholil vlasy, které mu znovu narostly, a obětoval je v chrámu boha Neptuna jako dík za to, že bůh moře ušetřil jeho život při ztroskotání lodi. S holou hlavou a několika novými vráskami na čele teď vypadal starší. Připomínal Flavii dědečkovu posmrtnou masku, která byla vystavená v domácí svatyni.

Slyšela, jak vedle v atriu zurčí voda z terakotových chrličů se lvími tlamami a šplíchá do nádrže na dešťovou vodu umístěné pod stropním světlíkem. Seshora k nim doléhal zvuk flétny a liry. Flaviina bývalá otrokyně Nubia a jejich učitel Aristo spolu každé ráno před snídaní cvičili. Aristo tvrdil, že se mu po ránu nejlépe skládá.

Scuto se přišoural ze zahrady a nechával za sebou na mramorové podlaze otisky mokrých tlapek. Povzdechl si a ztěžka klesl přímo pod koš s uhlíky. Flavia si uvědomila, že Scuto stárne stejně jako její otec.

„Pater?“ Flavia znovu usrkla z horkého kořeněného nápoje.

„Ano, zlatíčko,“ řekl tatínek nepřítomně s hlavou skloněnou nad papyrem se záznamy.

„Pater, dohoří už svíce tvého života?“

Tatínek se na ni pobaveně usmál. „Je mi teprve třicet jedna. Myslím, že tu ještě pár let pobudu.“ A pak se vrátil ke svým zápiskům a zamračil se.

„Pater?“

„Ano, Flavie?“

„Jsme teď chudí?“

Otec si povzdechl, odložil psací brko a obrátil se na ni.

„Chci říct,“ vysvětlovala Flavia, „jestli nám už teď nikdo nevezme náš dům?“

„Ne ne, ty moje malá sovičko. Nikdo nám už dům nevezme. Neznámý dárce náš dům zachránil.“

Flavia přikývla. Tatínek se nedozvěděl, že tím neznámým dárce byla ona sama.

„A co se týče nákladů na provoz domácnosti, možná prodám božského Vespasiána. A Tita taky.“

„Ach ne!“ vykřikla Flavia a podívala se na mramorové busty současného císaře a jeho zamračeného otce. „Mám je ráda. Líbí se mi. Chci, aby všechno zůstalo tak, jak to je. Neměň nic.“

Otec si povzdechl. „Pak mi zbývá jediné řešení – požádat svého patrona Cordia o půjčku, která by nám pomohla přečkat zimu.“ Tatínek zavrtěl hlavou. „Touhle dobou jsem obvykle vždycky míval u svých peněžníků dost peněz, ale tentokrát jsem všechno vložil do nákladu koření, který se potopil i s Myrtillou...“ Zmlkl a zůstal sedět s očima upřenýma na papyrus.

Flavia uhodla, na co myslí. Otec pojmenoval svou loď po Flaviině matce Myrtille, která před sedmi lety zemřela při porodu. Teď tedy otec přišel o obě Myrtilly.

„Ale mohl bys přece použít tu loď, kterou zdědil Lupus, ne?“ navrhla Flavia zvesela, aby ho trochu povzbudila.

„Ano.“ Otec se usmál. „Jenže Delphina potřebuje před začátkem sezóny ještě nějaké úpravy a opravy. A taky budeme muset vykonat očistný ceremoniál. To znamená koupit býka, takže další výdaje.“ Otcova židle zaskřípala po mramoru a tatínek vstal. „Flavie,“ řekl a podíval se na dceru.

„Ano, otče?“

„Musíš být velice diskrétní, Flavie. Nikdo se nesmí dozvědět, že máme dluhy. Kdyby se lidé doslechli, že máme finanční potíže, využili by toho proti nám. Mohli by mě dokonce i zbavit příslušnosti k equites. Musíme se chovat, jako by bylo všechno v pořádku a dařilo se nám dobře, ale zároveň nesmíme utrácet víc, než je nezbytně nutné.“ Otec si srovnal konce tógy, aby mu visela přes jedno rameno, jak se sluší.

„Hm, chápu, pater,“ řekla Flavia a povzddechla si. Zrovna chtěla tatínka požádat o peníze, aby mohla nakoupit dárky přátelům k Saturnáliím. Teď se zdálo, že to nebude možné.

Pak se však rozzářila, protože ve vchodu do pracovny se objevila Nubia s kouřícím pohárkem v rukou.

„Dobré jitro, Nubie!“

„Dobré jitro, Flavie.“ Nubia usrkávala svůj ranní nápoj a sledovala své štěně Nipura, které se taky přihnalo do studovny. Nipur byl celý černý, skoro stejně veliký jako Scuto a pořád ještě rostl. Pozdravil Flavii a Marka zavrtěním ocásku a Scuta vzal na vědomí tím, že si krátce odfrkl. A hned zase odběhl do zahrady, aby zkontroloval, jestli po dešti vylezli slimáci.

V širokém vchodu se vedle Nubie objevil hezký mladík. Byl to Řek Aristo, domácí učitel obou dívek. Měl inteligentní hnědé oči a kudrnaté vlasy, které barvou připomínaly bronz. Dneska si oblékl silnou tuniku, která barvou

připomínala ovesné vločky, kožené boty a krátkou červenou pelerínu. Přes levé rameno mu visela síť a v pravé ruce držel lehký oštěp.

„Jdu na lov,“ oznámil jim. „Vrátím se před...“ zhluboka se nadechl a dokončil větu: „...vrátím se do sedmé hodiny.“

Kapitán Geminus se na něj vděčně zadíval. „Ať ti Diana dopřeje úspěšný lov. Myslím, že koláč z posledních křepelek, které nalovil tvůj přítel, jsme snědli včera odpoledne.“

„Zkusím ulovit na Saturnálie velikého kance,“ řekl Aristo a zamířil k zadnímu východu ze zahrady.

„Já taky půjdu,“ řekl Flaviin tatínek. „Jdu k holiči a potom za patronem Cordiem. Vrátím se za pár hodin. Á, Flavie, abych nezapomněl. Dneska přijde malíř pokojů Herkules a začne s novou freskou v jídelně.“

„Malíř pokojů? Ale říkals přece, že musíme šetřit.“

„Bude malovat zadarmo. Dluží mi laskavost,“ řekl otec a dodal: „Odvezl jsem ho loni bezplatně na Sicílii. A navíc tím ukážeme, že se nám dobře daří. Herkules neslaví Saturnálie, a tak tu bude pracovat celý příští týden.“

„Páni! On neslaví nejlepší svátky v roce,“ zabručela si pro sebe Flavia.

„Tak nashle, zlatíčko.“ Flaviin otec se naklonil a políbil dceru na čelo. „Na shledanou, Nubie.“ Zmizel v atriu a za okamžik Flavia zaslechla, jak zaklaply přední dveře a závora zapadla na své místo.

Nubia ještě postávala v peristylu a ustaraně se dívala k zadním dveřím. „Doufám, že si Aristo dělal legraci a že nepotká dneska v lese žádného zuřivého kance.“

„Vypadal smutně,“ poznamenala Flavia. „A hudba, co jste ráno hráli, byla taky smutná.“

„Hm, máš pravdu. Je dneska nešťastný, protože pořád ještě miluje Miriam.“ Nubia se zachvěla.

„Pojď si sednout pod deku, Nubie,“ řekla Flavia a rozevřela paže.

Nubia se vmáčkla na židli vedle Flavie a přetáhla si přes sebe jeden konec deky. „Je chladno,“ podotkla.

Flavia věděla, že Nubia je zvyklá na suchou a horkou poušť. Vlhká italská zima, to nebylo nic pro ni. A letošní zima byla obzvlášť vlhká a studená. Všichni dávali vinu sopce, která vybuchla koncem srpna. Ale Flaviina chůva Alma říkala, že je to jen pohodlnost. „Budou svádět na Vesuv všechno, co se stane příštích dvacet let,“ bručela. „Já si pamatuju spoustu studených zim.“

Jenže Nubia na takové zimy zvyklá nebyla. Pořád se ještě třásla.

„Měla bys nosit víc tunik, ne jen jednu,“ řekla Flavia a vzala Nubii kolem ramen a rychle jí je třela. „Jako božský císař Augustus. Ten nosil v zimě pět tunik.“

„Ano, vezmu si jich víc.“

„A pak si zajdeme do lázní,“ slíbila Flavia. „Až se vrátíme z trhu.“

„Dobře,“ řekla Nubia. „Vyhřeju se v horké páře.“

Hlasité bušení na přední dveře vyburcovalo oba psy. Scuto se postavil a Nipur přiběhl ze zahrady do atria.

Flavia zaslechla Caudexe, jak cosi bručí v peristylu, a tak na něj zavolala: „My otevřeme, Caudexi!“

Deku odhodila na židli a vyběhla s Nubií do atria a potom kolem nádržky na dešťovou vodu spěchala k dubovým dveřím s těžkou závorou. Scuto s Nipurem drápali na dveře. Cítili, že za nimi čeká jejich kamarád Tygr.

Dveře se rozletěly a v nich se objevili dva chlapci, kteří se na prahu schovávali před deštěm. Voda z nich crčela, lapali po dechu a byli celí rozčilení.

„Zrovna jdeme z trhu, byli jsme na nákupech...“ vyrazil ze sebe ten vyšší kluk, který trpěl astmatem. „To byste nevěřily..., co se stalo! Celé město o tom mluví! Připlula loď z Alexandrie..., zdržela ji bouře..., vezla zvířata na hry...“

Mladší chlapec Lupus cosi čmáral na tabulku a přitom vehementně příkyvoval. Neměl jazyk, a tak se mohl domlouvat jen s pomocí voskové tabulky.

„Zvířata...“ vydechl Jonatán a opřel se o zárubeň. „Divoká, vyhladovělá zvířata..., lev srazil krotitele z přístavního můstku..., všechna zvířata utekla!“

„Lev?“ vydechla Flavia. Podívaly se na sebe s Nubií s očima navrch hlavy.

„I další zvířata...“ Jonatán pořád ještě nemohl popadnout dech.

„Jaká zvířata?“ ptala se Nubia.

„Řekni jim to, Lupusi,“ zachraptěl Jonatán.

Na tohle Lupus čekal. Zvedl svoji voskovou tabulku. Flavia vypískla hrůzou, když četla seznam:

UPRCHLÁ ZVÍŘATA

LEV

ŽIRAFÁ

SLON

A OBROVSKÝ LIDOŽRAVÝ PTÁK